

Hitler al meu cor

MARCEL CASAS DUCH

PREFACI

As I search for a piece of kindness
And I find Hitler in my heart

ANTONY AND THE JOHNSONS

Ah, creu-me que per tu, per culpa teva, estimat lector, se'm regira constantment l'estómac, cosa que em provoca tota l'estona unes arcades que no me'n surto de reprimir. Creu-me que, en la teva actitud amable i en el teu gest aparentment senzill, he recreat els fàstics més sublims, i a vegades he hagut de vomitar per poder-me buidar d'aquests estats anguniosos. No tens el meu respecte tu, acostumat lector, al qual tothom et deu haver habitat des del primer dia. Ara t'exemplificaré amb les paraules que hagi trobat més encertades la repugnància que em dignifica com un paràsit més que, sense saber-ho, et xucla la sang i et perjudica. A voltes et neguiteja, i absurdament et sembla que no entens res. També et dignifica a tu com a tal. He confiat amb una ceguera fatal —val a dir, a causa d'un excés de sucre, en certa manera incomprendible en el meu organisme— en la bondat d'alguns, i he fallat estrepitosament. I en els darrers temps he estat recercant en els Seus ulls un sol motiu per

estimar totes les coses, però en canvi m'ha semblat distingir-hi subtilment un vergonyós llampec de malícia infinita. Així que, no ens enganyem, perquè sincerament, en aquest cas m'estimo més prémer amb totes les meves forces el seu coll entre les mans, fins a sentir un darrer batec, feble i suau, al palmell. Ah, doncs, germana, no cal que em miris amb aquest fàstic dens i llefiscós a la cara, amb una dissimulació que s'aproxima a la descaradura. I ah!, amic de l'ànima, hi ha cops que t'empenyeria amb molt de gust a la carretera en el moment oportú. Durant temps he estat cercant amor dins meu, però només he aconseguit trobar odi a fora. I ara, accepto amb tota la humilitat amb què se m'ha educat, la inabastable ràbia que inunda la meva pensa. No em cal servir-me de cap permís que m'autoritzi a explicar això que ve ara. Certament, tinc arguments de sobres, caríssim lector, per fer-te desafortunadament coneixedor d'aquest mal que ha condemnat la teva gent, i em satisfà de provocar-te el malestar més agut per tal que, d'ara endavant, et costi de dormir tant com sigui possible. No estic disposat a estalviar-me aquests mots que et pronunciaré, si així et puc deslliurar del disgust que plana sobre teu, apreciat ignorant. L'únic que ara pretenc és retornar-te el mateix mal que a mi se m'ha administrat, havent concentrat tot l'odi que aconsegueixi recollir arreu del cos per al meu discurs. Faré aquesta explicació senzilla, per no córrer el risc de salvar-te de cap decepció, d'altra banda, molt possiblement prescindible. Quan acabis, espero i desitjo que aquesta veu t'hagi resultat d'allò més reveladora. Que entenguis les conseqüències d'aquest experiment macabre

en la teva pell. Que et facis càrrec de l'horror que procuro encomanar-te tan efusivament. Que els teus ulls s'adonin, en sortir al carrer, del que refereixo, i cridin. Endavant, estimat lector, passa al circ d'aquesta existència banal i sàdica, i, sens dubte, sabràs amb lucidesa de què et parlo.

Després de tot sabràs que el Mal és integrat a la teva carn, i més tard que no hi ha cap cura per a aquesta tràgica epidèmia. Aviat t'adonaràs —si encara no has experimentat aquesta revelació— que en aquesta obra no hi ha res a fer. Doncs, tant tu com jo, ara semblant lector, com tots, estem condemnats per sempre a ser dominats per aquestes passions brutes i corruptores. No paga la pena provar de canviar el que sigui, perquè Ells són més però, sobretot, tu no ets ningú. Això és tot, pots seguir, encara que no et serveixi de res. Potser si el món fos d'una altra manera, les coses serien diferents, o potser no.

PART I

Hitler al meu cor

Ara et mentiria, lector profà, si no fos perquè dir-te la veritat encara et causarà més neguits. Escolta'm bé, perquè penso parlar-te d'allò que ha tornat tots els homes i totes les dones —sense cap excepció per ara coneguda— irremeiablement dolents. Et contaria en un mot amb què han enverinat la meva consciència, però em plau més de fer-te'n oient fil per randa, i punt per punt. Ara, et desitjo la millor catàbasi i una visita ben agradable; quan tornis, espero que et costi de creure que es tracta del mateix lloc que has deixat enrere fa uns minuts. I encara que la veritat et resulti torbadora, recorda que sempre serà profitós això de prestar una mica de llum a totes aquestes mentides podrides.

I. GENERACIONS

No s'adonen que la televisió potser és encara pitjor que l'escola obligatòria.

PIER PAOLO PASOLINI

Amb franquesa, reconec que no recordo amb gaire claredat l'11 de setembre del 2001. En directe, a través de la pantalla, vaig rebre el primer avió que s'estavellà contra la torre amb una emoció mal continguda, exclamant que sens dubte aquell vídeo semblava proveït per un videojoc d'allò més realista. El segon impacte encara va resultar-me més

espectacular, i crec que va fer-me encara més il·lusió que el precedent. És possible que fins i tot desitjés amb candeletes l'arribada d'un altre avió i de la seva topada corresponent, que llavors eren excepcionals i esvalotaven totes les criatures de la meva edat. M'arriben, en segon terme a la memòria, les visions retransmeses de tots els homes i dones atrapats que decidien saltar des d'un vuitanta-tercer pis per evitar de ser carbonitzats per les flames que els acorralaven, i, des del meu menjador, seguia la trajectòria de la seva caiguda com havent tirat un roc des de dalt d'un pont. Ens plaïa sempre de posar a prova la llei de la gravetat de Newton, i els cossos inflamats no eren cap excepció per a mi i els meus coetanis. Són algunes actituds que, sense participar en el seu desenvolupament, ens determinen com aquesta generació bastarda i salvatge.

I encara no he al·ludit, neci lector, que a casa nostra ens plau d'alimentar-nos amb una dieta equilibrada que concentra fàstic i vergonya aliena a parts iguals. Tal com som, doncs, hauríem de reclamar un reconeixement d'aquest mèrit a escala europea. Perquè aquí, l'autèntica manera de sentir-se millor, és vomitant el disgust d'ésser, i això ho fem per mitjà de la teleporqueria, en veure el substrat social d'aquest lloc estrambòtic. Així, sembla que aquí no hi ha un altre mètode per realitzar-se si no és tornant-se un espectador d'aquest circ repugnant que —molt honorablement— ens deu representar. I jo, emmalaltint, des del primer dia només he hagut d'empassar-me la bilis a l'altre costat de la pantalla. I tu, escatofílic lector, que deus haver estat gaudint amb molt plaer d'aquesta fàbrica de patetisme, t'has nodrit

d'aquesta femta i és just el que ara enforteix els teus ossos i lubrica les teves articulacions. I tinc el ronyós —tot és ronyós— convenciment que aquest és el primer esglaó per coronar la piràmide d'una caòtica distòpia de la nàusea. El dissortat infant que es converteixi en observador d'aquests comportaments —al meu parer hauria de castigar-se molt severament— serà el primer d'actuar com li ho han ensenyat en el televisor. A partir d'aquí, l'educació es corromp com una fruita, i ens convertim tots en elements benvistos d'imitar certs moviments que repudiaves.

Tristament no tinc paraules sobre aquesta catàstrofe, tan sols em revénen insults i renecs que de res no em serviren per fer volar per l'aire els estudis i els platós d'aquestes produccions... I de nou apareix la ràbia maltractant la meva calma, i d'això només en trec un altre disgust que no em val sinó per què la fúria s'encengui cada cop més. I de vegades, fins i tot temo barbàries que se'm projecten al pensament... Ah, amic lector, per què no? En fi, només vull demostrar-te un altre motiu pel qual la meva ira pren unes dimensions esgarrifoses. No cal anar més lluny, atent lector, per deduir que la nostra generació prendrà un rumb fatídic cap a aigües residuals.

I, essent més prudent reprendre un tema que reconduexi les meves pulsacions a un ritme més cautelós, admetré, estimat lector, que encara ara no estic gens dolgut per aquells atemptats, i estic prou segur que, qui t'ho negués de la meva dècada, mentiria molt presumiblement. L'II-M no va ser tan sensacional, possiblement perquè devíem trobar a faltar

algun recurs audiovisual que ens excités tant com l'últim acte terrorista que havíem presenciat amb tanta admiració. Ara sí, el que trobo que va ser realment espaterrant va ser el darrer enregistrament que va protagonitzar Muamar el Gadafi en vida, i el primer que va interpretar sense. Voldràs enredarte a remenar el teu cap, tot buscant un pessic d'humanitat, però tant tu com jo sabem que no hi ha res més suculent i apetitós per a nosaltres que «disculpin les molèsties, però aquestes imatges podrien ferir la seva sensibilitat». Moltes vegades aquestes informacions que ara et revelo amb la màxima disposició —sempre amb el propòsit de perjudicar-te tant com pugui— em fan considerar d'allò més rebutjable, brutícia en estat pur. Però, amb la mà al cor, he de reconèixer que tant me fa. Vehementment m'he sorprès assimilant-me com la ferralla d'algun ésser, que es complau somrient sota el nas en veure en altres individus —diguem-me *individus*— condicions més adverses. Adelita't, tu, en la morbositat d'aquests gestos porcs, perquè el televisor ens ha servit en l'educació de seguir fent via, com si res, encara que a cada segon cessin les activitats vitals d'alguna criatura, aquí o allà. Sota qualsevol circumstància, no és res més que alguna criatura. Amb tots els meus respectes, m'és, en una mesura d'allò més desorbitada, absolutament igual; encara que alguns sentits creats artificialment —com la decència— s'entestin a corregir-me contínuament.

I, què me'n dius, de tots els captaires miserables? De ben segur que mai no t'han fet res més que una mica d'angúnia; tan prims, i en aquest estat tan poc estètic, al cap i a la fi, ecs.

Sobra la compassió que pots haver experimentat en observar una partida de nens morts en un remolc: és adquirida. Doncs bé, des que hem nascut hem estat dinant i sopant amb aquests reportatges —semblen melancòlics— de fons. Ara, no tinc la certesa que ens agafi gana a l'hora de veure-ho, però de ben segur que no ens en falta gens. Tinc entès, i jo no sóc cap estudiós dels sentiments nobles, que aquesta mena de sensacions provoquen un determinat malestar, però dubto si en aquesta categoria s'hi ha d'incloure els escarafalls reciclats que recuperem cada cop que a taula publiquen un altre cop la fam al món, o la repressió sanguinària en algun país perdut.

És incontestable que, més d'una vegada, recordar aquestes visualitzacions de l'època no em provoquen sinó —encara que naixin de l'abisme més fondo d'un mateix, la memòria— unes característiques i dolces pessigolles nostàlgiques. Sempre hi ha determinats fills de segons quins pares que, per sort o per desgràcia, han estat educats per altres mètodes més tradicionals des d'una protecció exacerbada, i han aconseguit —segurament sense que ningú encara no sàpiga com— escapar-se d'aquesta conseqüència malsana, provocada pel constant bombardeig d'estampes macabres. Però treu-te del cap el que sigui que has pensat. Ara m'imagino que, arran d'això, lector hipòcrita, miraràs de desenterrar algun escrúpol inhumat des de fa molt temps, com un sediment sota la terra, però no trobaràs res de profit que et serveixi per sentir-te una mica més humana.

2. CARNESTOLTES

Aquell home m'és tan odiós com les portes de l'Hades,
perquè en la seva pensa amaga una cosa i en diu una altra.

AQUIL·LES

Hipòcrita lector, segur que no t'escau més cap altre atribut que aquest. I estic convençut de veres que tu mateix et mudes amb aquest vestit sempre que pots, i fins i tot en presumeixes amb una superioritat hiperbòlica. Perquè ets un bruixot expert en la transformació, mestre indiscutible del polimorfisme. I de ben segur que no t'importarà rebaixar-te davant d'un a ser el mateix del que fa tan sols mig minut et vanagloriaves al costat de l'altre. T'escupo a la cara, lector, i no tinc la certesa que et desagradi; potser davant meu em donaràs la raó. Et puc confessar amb molt d'orgull que no hi ha res més que em faci tant de fàstic com l'arxiu de registres que comprens alhora. És ara, que tot el que fas em resulta menyspreable, i tot el que dius ho rebo com una intensa halitosi. Ah, porcs de mirades brillants, un dia arribarà el moment de portar-vos a l'escorxador, arribats des del camí que vosaltres mateixos heu marcat amb les vostres empremtes. Estimat lector, tant de bo t'esclati a les mans l'artefacte que has fabricat, amb tal contundència que no tinguis més ganes de ser res. Justament, les dejeccions que expulseeu en parlar, des del primer mot que pronuncieu, ha de ser l'únic que ompli el vostre plat, i que torni de nou al vostre estómac, allà on es gesta cada dia. En veure't la cara, benvolgut lector, t'hi esputaria tot

el que he hagut d'empassar-me en sentir-t'ho dir. I no em cal conèixer-te, perquè sé que això encara resultaria més vergonyós. Ara veuràs, i he conjeatat que si ets prou hàbil podràs entendre-ho, que tinc traus al cervell que encara avui no s'han recuperat per culpa d'això, i supuren aquest odi que m'infecta els sentits amb la virulència de les mentides. Confesso que aquesta traïció, barata i patètica, m'ha decebut fins a l'extrem que el món em sembla una mica més trist d'habitar.

Mirant de reprimir aquestes glopades, faré una mica de memòria per parlar-te de l'experiència. Reconec honradament que mai no he estat tan resistent com ara, i sàpigues que encara no he expulsat la metralla de les vostres armes infeccionades, exèrcit hipòcrita. El més horrorós de tot és que es tracta d'una mutació natural, i encara que mireu de renegar-ne no us en podreu desempallegar. I tant de bo desitgeu deixar enrere, en un fosc convenciment, aquest gest podrit que practiqueu tota l'estona, com autòmats espatllats. I tant de bo no pugueu, i les rates que heu criat us roseguin l'enteniment fins a torturar-vos. O moriu-vos amb les cares felices, però infinitament ignorants. Reflexiona, entranyable lector, quant d'indigna és la vostra existència, que ni tan sols és autèntica. Aquest somriure que mostreu al públic que mentrestant us menysté, de ben segur que l'heu calcat d'un altre millor que vosaltres, i aquest, al mateix temps, pitjor que el següent. Mireu-vos en un mirall, i pregunteu-vos què sou, si no la carn restant d'antics principis fets malbé de la vostra infància —no sereu mai més tan honorables. Em

permetré d'alliçonar-te, patètic lector, ara que és massa tard; i em compadiria de tu per això, però no em sembla que et mereixis cap consol si no és la veritat més pungent.

Ara evocaré un altre símptoma de la meva malaltia i de què ha estat conseqüència. Dissortadament, en el moment d'escollir allò que s'ha anomenat de tantes maneres —amics— la fortuna no em va servir gaire amablement. Retinc a la memòria la visió d'un ball robot, consistent a retreure a banda i en comú —encara que sigui basat en opinions contaminades, o pel simple fet de poder malparlar i gastar saliva —el pitjor d'altres partenaires. Això sempre m'ha fet pensar que s'esdevé pel fet que correm en una època —de nou, som fills d'aquest temps— en què hom es congratula de ser el més putrefacte de l'espècie, amb llurs tàctiques particulars. Em fa riure —ara que em trobo fora d'aquest sistema metòdic— que, avui dia, no es tracta de ser millor que un altre, si no que n'hi ha prou que un altre sigui pitjor; i aquesta idea es pot estimular fàcilment per mitjà de la retòrica més minsa. No és difícil convèncer-te d'una opinió, si et fa superior. Saps que aquest joc és simbiòtic, insipient lector, i sempre t'agrada saber-te més vàlid que algú, sigui qui sigui. Però que això no t'engresqui gaire, perquè no és gens improbable que just en aquest moment, mentre llegeixes aquestes paraules, algú t'estigui detractant. O tens, arribada l'hora de fer fàstics, cap altre més dret que algú qualsevol?

3. LA VENJANÇA

La bretoleria que vosaltres m'ensenyau, jo la practicaré,
i ja fóra pelut que jo no ho fes millor que els mestres!

SHYLOCK

Si la venjança és un plat que se serveix en fred —modèstia a part— em permeto de vanar-me de ser un xef excel·lent. Ara que ha passat el temps, i he aconseguit alliberar-me de tot allò que em provocava nàusea, però que inexplicablement requeria amb una necessitat desesperada, puc practicar amb tot el gust del meu cap malalt l'art de la revenja. I primer, m'agradaria fer referència, doncs, que abans d'això he hagut de trobar-me tot sol en el negre més fosc, durant setmanes, i mesos. Per això, em lloco de ser més fort que tot aquell qui va conviure amb mi en l'espai d'aquella epidèmia. Ara, transcorreguda la temporada de quarantena, aïllat d'aquest mal contagiós, em sento plenament immune de contreure el virus del qual hem estat malparlant tan àvidament. I per aquesta raó, et faré coneixedor, morbós lector, de les atrocitats que se m'ocorren només de recordar tot el que hem vist fa un moment. Sabessis bé; t'esborronarien les retroaccions que se m'acuden només de creure que ningú no ha castigat encara les ànimes en descomposició. Ignoro si en són del tot responsables, però sóc tan víctima dels seus actes com botxí dels meus, en el cas que un dia em llevi del llit amb ganes de fer justícia i ho consideri fredament. Doncs, planteja't què representaria intercanviar els papers

d'aquesta execució, estic segur que ni tan sols vols pensar-hi. Esgarrifa't, considerat lector, i no tinguis malsons si continues llegint. Només d'entrada, accepto que em plauria molt deixar-los morir lentament, i tinc la seguretat que em faria molt de bé, i seria una inversió contra l'estrès fer-me'n partícip. A l'hora d'abandonar el cos, tinc per cert que no seria pas un servidor qui els forçés a fer-ho. Però confia indubtablement que els coaccionaria fins al punt que fossin Ells qui premessin el gallet. No em ve de gust practicar el perdó amb els patètics insectes que protagonitzen aquests desitjos i que em repugnen. Quan la sort d'aquestes criatures venci, em vull recrear en el moment d'esclafar-los amb la mateixa ràbia amb què m'han instruït en l'art d'aquest sadisme fred i inquisitorial.

I potser et sembla, esglaiat lector, que aquests turments que tramo són tan sols en el meu judici. Ah!, no, t'estranyaria descobrir les vexacions que l'home més pacífic ha ordit en secret i es disposa a realitzar en el moment més inesperat. No m'empasso que tu no hakis desitjat mai la mort —diguem-ne desaparició, si et plau més suaument i això t'ho ha de fer reconèixer—, encara que sigui accidental, d'algú que et persegueix malvadament. Parlem, amistós lector, de les ombres que t'amenacen des de dins, i fins i tot quan el silenci s'ha fet i has tancat la porta amb clau. Dels responsables dictadors de les teves obsessions, de les teves paranoies i de les teves psicosis; et parlo, lector, dels nens cruels que des del trauma que van provocar-te dia a dia fa qui sap quant els ha crescut el cos, però en absolut ho ha fet el seu enteniment;

s'ha anat escolant amb el pas del temps, si encara són vius —i tant de bo no ho siguin, no creus? D'aquestes espines endinsades a la carn infectada, que tot i passada una dècada encara et provoquen fiblades de dolor i pànic. D'altra banda —a molta distància dels fantasmes estudiats i coneguts—, també —per què no?— d'aquesta gent que t'inquieta a causa de les seves formes discretes, i que apareix en les situacions més descabellades, però només com un mer espectador, i prou.

Per això, vull fer un parèntesi, i es tracta d'aquesta gent que, perversament, s'asseu al teu costat en un grup que parla, no diu res, i l'únic en què col·labora és en aquesta inquietud *in crescendo*. Em penso que aquesta gent maquina complots en silenci, i té la sang freda de fer-ho davant de les seves víctimes. És llavors que, en el moment més impensat fan «hola!», amb aquella veu, com a mínim, desconeguda. Potser aleshores et sorprèn, perquè al cap del temps t'havies imaginat un to o un timbre molt diferents. Passat aquest tràngol, estic segur que hom no se n'oblida amb gaire facilitat. Doncs jo, lector inexpert, no sóc d'aquest tipus, que han ordit un pla des de la presència més sinistra. No et puc fer còmplice dels meus mètodes, però acordo que, si mai hagués de fer-ho, no seria des d'aquesta grotesca nocturnitat. M'agrada parlar concisament i amb claredat, vull dir que si jo —narrador— pretengués acabar amb tu —lector— t'ho diria amb antelació, però oblida't de convèncer-me, perquè la meva decisió hauria estat presa després d'haver perdut la paciència, i, escolta'm, que la considero d'allò més duradora.

Doncs, de què estàvem parlant? Ah, la revenja. Em referia, llavors, que aquests individus molestos i discrets també tu els esborraries del mapa, o goses negar-m'ho? La venjança no és una pràctica de la gent dolenta, encara que no estic suggerint-te, lector despert, que per aquesta raó jo sigui bo. Més aviat forma part de la naturalesa humana, i trobo més condemnable l'acció, sempre en la mesura justa, que la reacció repercutida. Veuràs, pots tractar-me de jueu encara t'hagi amagat les meves creences. No per usurer, o perquè hagi malviscut durant un temps reclòs en un espai tancat i sotmès a altres voluntats. Et permeto que em tractis d'hebreu, d'acord amb el principi que mantinc sobre la justícia. I no t'amagaré que em manifesto com un fidel seguidor de la llei de Talió, ja que amb aquests gestos m'heu estat domesticant. Ull per ull, dent per dent, es diu; desdentegat amic borni, dubto que hakis aconseguit salvar-te de totes les belitrades que t'han retornat, i em fa l'efecte que m'enredaries si tu t'entossudissis a renegar d'aquestes culpes que ara et retrec. Després d'haver-te exemplificat les cruels tortures a les quals sotmetria els meus detractors, ara no et deu resultar tan esfereïdor. Ah!, no siguis hipòcrita.

4. L'AMOR

Ah,! l'amor, odiós lector, ara he d'informar-te que, abans que les coses anessin tal mal dades, havia estat poeta. La vida em plaïa amb dolcesa, i l'adolescència era una primavera,

en què esclaten tots els calzes de les flors, desprenent el seu perfum i fent el camí més acolorit, fins que es va tòrcer catastròficament. La meua vida, copsant-la amb tanta sensibilitat, va quedar truncada per aquest mal gir de la sort. Però em congratulo d'haver-me revelat la certesa que, si algú t'ha pres les ganes d'estimar, jove lector, ha d'haver-hi algú que te les torni. I així és com l'amor habita de nou els nostres cossos, i això em consola. Però tot seguit, he d'explicar-te que, havent renunciat a l'oportunitat de formar part de la tribu, ignorant i insipient, extremadament borda; de vegades els gestos no coincideixen amb els previstos, encara que, a vegades, també és probable que la confusió ens faci moure els llavis d'una forma inesperada. L'amor és el factor més poderós que m'ha configurat així, i molt em temo, comprensiu lector, que també el pitjor. He de reconèixer que, a diferència de la resta d'actituds menyspreables que he aconseguit aviar sobre els meus principis, no he aconseguit vèncer l'amor. No he aconseguit controlar-lo, ni reconduir-lo en forma de l'odi que em personalitza. Sota cap circumstància, no me n'he sortit, amic lector. Ho sento molt. Després de tot, no em queda res més.

PART II
El gueto

CAPÍTOL I

Recordo que devia rondar els quinze anys, i devia ser entorn d'aquells mesos que em vaig enfonsar en la misèria més intranquil·la que mai no he pogut representar-me. Isolat, a les fosques. L'estiu va transcórrer íntegrament entre les quatre parets de la meva habitació, molt sovint amb les persianes abaixades i la porta tancada. El mobiliari l'ocupava quasi tota, deixant a la meva disposició quatre rajoles lliures. Aquest va ser l'escenari de diversos atacs d'ansietat que jo mateix em vaig haver d'empassar, de manera més o menys resolta. Havia arribat fins a aquest punt a causa de l'amor propi —suposo— ja que mai ningú no va saber res d'aquestes pressions nervioses; a dir veritat, mai ningú no va preocupar-se'n. Però això no m'amoïna gaire. Vull creure que jo era una d'aquelles persones innocents, però, al mateix temps, conscients que no feien malament el seu paper, procurant el mínim dolor a la resta; en tot cas, preferint el bé aliè en comptes del propi. Jo era una d'aquelles persones engegades per la pau, bondadós i càndid; en una paraula, ximple. Però molt em temo que, passat un temps, van aprendre a ensenyar-me el mal, com es feia i per què servia.

Al televisor de la meva habitació en penombra, van fer-hi un dia un documental sobre els nazis. Els estudiosos van dedicar molt temps a referir el complex d'inferioritat que el Führer va reproduir en el seu programa. Havia presenciats abans l'horror, però les fàbriques de cadàvers i els camps de

la mort van fer trontollar tots els meus esquemes establerts. Tant de mal, acumulat a la retina, em va aturar la circulació sobtosament. I, de cop i volta, masegat per aquesta sensació pesant i destructiva, i amb una ombra d'esgotament sobre meu, em va semblar que era l'únic jueu, envoltat de tants dictadors que em sotmetien a la seva ràbia, a la seva pena, a les seves fòbies i als seus dubtes, a les seves inquietuds i a les seves frustracions. Ah, doncs, va fer-me tot l'efecte, cada cop amb més intensitat, que concentraven tot el seu dolor en mi. I tot i saber amb certesa que alhora tots érem autòcrates i dictats, penso que el meu sentit em va fer trobar-me molt més sol que això. Així que, després de lamentar-me durant hores, en algun moment d'aquella nit, jo també vaig trobar Hitler al meu cor. Perquè, crec que, d'alguna manera, ja no tenia ganes de fer les coses bé.

Diguéssim que el teixit del meu cor es va ennegrir per segons, i l'endemà —havia pres una decisió— sortiria de casa amb l'únic propòsit de devastar tota la il·lusió al meu voltant. I, sincerament, va ser estrany, però admito que no em va costar gaire habituar-me a aquest nou tumor en metàstasi que m'envaïa tots els plecs del cervell. La sang, que s'havia enfosquit per aquesta desconeguda maldat, em va fluir aviat pel canal de les artèries, i em va recórrer les venes repartint aquest dolor desbocat per tot el meu cos, com un riu contaminat. Tot això ho crec en aquesta forma, però no va anar sinó com t'ho estic explicant, perquè és així, com ho sento.

En sortir al carrer, el cel va semblar-me de fum i tothom, generalment, va resultar-me bastant apagat. Però aquesta

ràbia que m'havia dedicat a recol·lectar durant tota la nit en vetlla no m'aturaria a l'hora de causar encara més dolor arreu, allà on anés. No volia tornar a la submissió, ni a sentir-se fustigat a cada moment. Ara que em sentia més fort, tot va semblar-me més dèbil. Els colors, les olors, trobava les cares de la gent no tan definides. Però no renunciaria al meu desig. Aquells somriures d'ahir havien estat substituïts als meus ulls, sobtosament, per un lleuger rictus en els llavis de cadascú i en què no connotava res més que això. Tan sols un simple gest, desposseït de qualsevol significat, he dit. La ràbia m'havia engolit.

CAPÍTOL 2

Al cap de dos anys; dubto que m'hagués reconegut. El que va resultar-me al principi incoherent i descabellat en el meu pensament, va anar cobrant normalitat amb el pas dels mesos. Havia passat el temps, i creu-me, estimat lector, que ja no em qüestionava per què això i per què allò, si estava mal fet. El resultat d'aquest procés de transformació no havia deixat res del que havia estat anteriorment en mi. Tan sols conservava, llavors, el record dels meus antics detractors per tornar-los el mal que m'havia emmetzinat tan efectivament. És clar que era conscient que estava malalt però no em preocupava gens aquest estat, ni pretenia al mínim sortir-ne. Només seguia perseguint la meva causa, sense ni tan sols saber quan ni on acabaria. Suposo que ha quedat entès que el meu mal

no era sinó per encomanar el dolor que m'havien transmès tan eficientment a mi. El primer va ser deixar el meu grup, no sense abans havent escampat prou discòrdia i esbombat rumors per alliberar el caos. Les mentides no eren el meu gust favorit, però reconec que en algun moment havia de fer-ne servir per tal de fer més mal, però no era, ni de bon tros, la finalitat concloent que pretenia assolir. Les farses tan sols em valien per descobrir altres fets autèntics, i aquestes eren les veritables bombes que esclataven en la dimensió —tot i que petita— lluminosa de les meves víctimes. Ah!, les meves víctimes. M'agradava veure'ls després, plorant o deprimits, tremendament decebuts, maleint-se a si mateixos per la mala sort que havien tingut. I de vegades em recordaven a mi mateix, aquella nit que vaig deixar d'estimar i vaig començar a odiar, i em resultava plaent i satisfactori. Suposo que no volia felicitat entorn meu. Suposo que només volia equilibrar les balances de la meva justícia, i sentir-me invulnerable. I el pitjor de tot, és que ho era. La mala gestió de les nostres generacions, la hipocresia, la venjança, tot això m'havia tornat indestructible.

Doncs, com estava contant, el primer va ser deixar enrere els meus amics, que eren gent controlada pels dimonis que encara m'atabalen ara: hipòcrites. No ho faria sense abans haver-los causat tot el mal que vaig poder. Poc més que això va fer-me sentir millor, perquè respirar fondo l'aire pur, fora de l'olla podrida —la colla podrida— era pel que havia estat creat, n'estic convençut. Per fi, podria valorar amb claredat les meves intencions. I així fou com, d'un dia per l'altre,

vaig continuar sol aquest projecte, el meu camí. Les meves inspiracions van ser agosarades, segur, però el mal que conservava encara no s'havia esgotat. I sé, en aquesta pròpia pell que m'embolica, que em van tractar de boig. Que havia passat a un altre món. Que, encara que hagués estat un bon noi, això s'havia acabat. A partir d'aquestes veus, crec que no gaire més gent va dir-me mai res. Per un moment, la solitud m'estava atrapant de nou. Però m'alimentaria del meu dolor, i, sense cap marge d'error, jo sabia que sobreviuria. Que seguiria fent mal, que podria continuar. El món encara no havia rebut tot el mal que li devia. I l'havia de rebre... Jo no deixaria morir impune tota la gent que m'havia tornat en allò, en aquell... monstre. En una revelació, va semblar-me veure amb la màxima claredat que jo tan sols era qui havia d'administrar justícia. I hi vaig estar d'acord.

CAPÍTOL 3

De vegades encara penso en la criatura que no vaig ser. Molts cops em pregunto què hauria passat si aquella nit no hagués canviat de canal ni hagués vist el reportatge, què seria ara si hagués apagat el televisor i hagués tancat els ulls. És clar que hauria continuat essent un pusil·lànim, potser tota la vida. A vegades penso que potser això hauria estat millor que obrir els ulls i prémer els llavis, així. Potser m'hauria anat bé, plorar de tant en tant. Avui fa cinc anys que no ploro. I, sovint, ho trobo molt a faltar. Suposo que, com s'enyora la

innocència. A això em refereixo. Què hauria estat de mi si l'endemà, en arribar a l'institut, hagués posat l'altra galta, enlloc de parar la mà? No recordo gran cosa d'aquella època. És un temps difús, com les marques d'algunes paraules escrites que un puny ha pretès esborrar tant si com no d'un paper arrugat. No tinc por, però tampoc no tinc calma. Ni guerra, ni pau. Però no sóc jo qui està escrivint això. Són aquests fantasmes, vells espectres del mal que m'han portat, movent els fils amb malícia.

En fi, t'estava parlant de la meva decisió, reafirmada, i havent renovat les forces per un nou assalt contra el món. Doncs bé, reconec que hi havia dies en què, des d'uns ulls foscament pessimistes, em feia l'efecte que al meu voltant la meva reforma personal, aplicada per mi i prou —ningú no seguia el meu joc—, no era gaire ben rebuda. Crec que suposava que, amb el temps, s'adonarien del que això representava, i quin bé retornaria a les persones. Era un sacrifici que havia decidit prendre en nom de tots, i em vaig dedicar en cos i ànima a realitzar-lo.

No t'enganyaré, lector —m'havia oblidat de tu—: encara que aquest capgirament de la situació resultés excepcionalment angoixant, també em va conduir per jardins preciosos d'idees lúcides i perfumades. Però he de reconèixer que la naturalesa del mal no sol ser gaire lluminosa, vull dir no gaire alegre. Però, de tot cor, m'estimava més això —molt orgullosament— que tornar a la lúgubre ignorància dels quinze anys. Potser m'havia tornat dolent, crec, i dubto que això plagui ningú, però llavors només pensava que devia valdre la pena. Així,

el meu propòsit va seguir en peu i jo vaig continuar fent tot el mal que em podia permetre. Per culpa d'aquesta gran fidelitat, però, és possible que comencés a perjudicar-me més a mi que a la resta. Perquè, és natural, a poc a poc van deixar de tenir-me en compte. He dit que per als altres m'havia tornat més o menys un guillat; més que menys, segurament. Això és tot, s'havia acabat la gent innocent. Ja no quedava gent ingènua i cànvida a qui prendre el pèl. En altres paraules, tothom s'havia tornat dolent. És clar que, no tan dolent com jo, lector, però déu n'hi do. Prou dolents, prou espavilats per no deixar-se enredar. Certament, ningú ja no confiava en ningú, o això em va semblar que percebia al meu voltant. Ningú no s'estimava, ni es feia promeses, per por de ser burlats. Qualsevol et podria enganyar. Gràcies a mi —nou canceller de la discòrdia—, tothom es mostrava recelós, i tots creien que en el moment més temut serien traïts. Això sí, mai no van dir-me res més. Les ferides cicatritzaven. Ja no sentia tant mal. Però s'acostava el fred.

CAPÍTOL 4

Recordo aquell fred. Com que sóc, curios lector, malaltissament orgullós, no et confessaré que per un moment em va fer l'efecte que em moriria. Però me'l va fer. Suposo que no et deu haver fet gens ni mica de gràcia, encara que ho hagi dit amb la intenció de fer-te riure. A mi m'encantava fer riure la gent. Però bé, és igual. Volia explicar-te, ara, això del fred. No

t'ho creuràs, perquè al cap i a la fi no és gaire lògic, després de tot. Però un dia, la solitud em va venir a veure. Va visitar-me com et visita l'alegria, o la nostàlgia. Ah, la nostàlgia, quan et visita; potser no hi ha res més, al meu parer, tan dolç. Com la melangia, et bressola i, encara que sigui trist, donaries la vida perquè no s'acabés mai: t'agradaria morir-te si això fos el cel, oi? Però jo no aniré al cel, això ho tinc força assumit. És clar que estic penedit de les meves culpes, però crec que és un pèl tard i, a més, ja m'he fet a la idea. Estàvem parlant del fred, de la solitud. Doncs, va venir-me a acompanyar. I he de reconèixer que, al principi, va ser una presència estranya; sufocant, ofegosa. I bé, potser és cert que encara no m'hi he acostumat, ni sé com espolsar-me-la quan em cau a sobre, però solc pensar que el temps ho cura tot. Encara que, de vegades, no ho faci.

Veuràs, tinc por de la soledat. Perquè va ser traumatitzant, i amb prou feines em deixa pensar. Quan m'ataca, tartamudejo i tinc tics que no me'n surto de controlar. Crec que això em passa perquè no sé plorar, he estat comentant-ho abans. Tremolo, i a vegades pateixo atacs d'ansietat, com aquells de llavors. Sempre temo el pròxim cop, i encara que sé que, infal·liblement, tornarà a venir, el terror no para. Hi ha moltes maneres d'anomenar la solitud. Jo li he posat aquest nom perquè rima amb la paraula *virtut*, i suposo que encara em queda —encara que tan sols sigui com una ombra tènue o una brisa imperceptible— un pessic de poesia. És bonic, consonar paraules que mantinguin alguna relació, tot i ser irònicament, o contrària. Al revés del que molts podrien

creure, però, *hivern* i *infern* són molt més equivalents del que semblen. I et parlo d'aquest fred. No temo l'infern perquè tinc fe que ja hi he estat durant aquestes dilatades estones solitàries. Ara que, tampoc no m'entusiasmaria instal·lar-m'hi quan tot això s'acabi. En fi, no sé què dimonis m'espera, però sincerament m'estimo més no pensar-hi.

D'aquella temporada puc evocar amb més o menys claror els diversos atacs que la consciència va dedicar-me molt vehementment. En múltiples ocasions, va provar d'acabar amb mi, i et diré que mai no vaig ser capaç d'obrir la finestra, però sí d'apujar la persiana. Espero que m'entenguis, eixerit lector, perquè jo no em veig amb cor de pronunciar les paraules que evidenciarien això amb certesa. No m'agrada gens pensar que a hores d'ara podria ser mort. Ara he vist que la vida és meravellosa, encara que l'observi des de lluny, i amb unes ulleres de lents fosques. Amb tot, no deixo de trobar-la fascinant. Només em falta insistir, llavors, que va ser un temps difícil. És clar que m'havia enfortit, però no va ser suficient per resistir-ho. Si més no, no fins que Ella va arribar.

CAPÍTOL 5

Potser t'interessarà que et parli d'aquest record. És bastant dèbil, fins i tot malaltís. I és tan fràgil que temo fer-lo malbé un dia. Em queda el gest del Seu somriure, meitat infantil, meitat decebut. No recordo com la vaig conèixer, perquè va

ser molt més temps més tard que va decidir entrar al meu món. La resta van quedar-se al vestíbul, però Ella va venir fins a l'habitació. Poséssim que va ser prou estúpida per caure en el parany de la meva dolenteria. Prou innocent, prou ingènua. Aquell any el paisatge que s'estenia davant meu era desolador, i crec que aquella ira s'havia escolat finalment. Així que podem concloure en el terme que les meves cavitats s'havien assecat, després d'haver-me buidat de tota la ràbia. I tot el que no ho havia estat, el temps va acabar infestant-ho, i més tard depurant-ho cap enfora. Ella va ser un recordatori, una tímida espurna que va tornar un flaix de llum a les meves tenebres. Tot això és concloent, però fil per randa, he de relatar-te la Seva arribada, demor i partença en aquest abisme.

Si el que vols és saber, superflu lector, quina és la cara que feia, sento haver-te d'anunciar que amb prou feines puc evocar-la, encara que tanqui els ulls i premi fort els punys. És inútil, perquè tan sols recordo el Seu somriure, i aquells ulls brillants, sempre crèduls i senzills, sense témer l'error en què podrien incórrer tan fàcilment. O potser ni tan sols preveia res, i simplement era bleda i es deixava fer i entabanar-se. No ho sé, perquè va aparèixer des del no-res sense més, i amb una veu incauta, primeta però ferma, va intervenir-me per primer cop. Ella, i només Ella, podria haver estat qualsevol persona. Un home o una dona, o una nena o un nen. Però el destí va determinar-nos irremeiablement amb aquests atributs. Tant hauria estat qui fos, ara mateix podria estar enyorant la Seva veu, o les Seves mans, o la Seva manera

de parlar, el Seu riure, o la Seva pena. Però no, el que més trobo a faltar és aquest somriure. Trist i lluminós, com una estrella a punt de desaparèixer, com una mort satisfeta, com un sacrifici beneficiós, però un sacrifici al cap i a la fi. Com t'ho diria, amatent lector... Aquell somriure capturava tota la decepció del món, tota la resignació de la humanitat, tot el desengany que la resta s'havia negat, tot el desencís refusat al nostre voltant, tota la desil·lusió dels enamorats, dels amics, decebuts, en el Seu rictus cansat. La veritat de totes les mentides que tothom s'havia fet creure per evitar la certesa d'un impacte massa fort. Ella no l'havia defugit, i encara seguia buscant amb els ulls inquietos un cor no tan negre, amb qui poder-se comprometre a replantar la indulgència arreu cremada. No sé com dir-t'ho, trist lector. Potser res d'això no va ser real, i l'únic que pretenia era trobar una manera d'obrir els ulls a tot; ara que tot semblava ensorrar-se, m'estimava més estar lúcida. Però era bonica.

He mencionat les circumstàncies a les que havia arribat la gent entorn meu, doncs, fins al punt d'haver après el mal a força de molt rebre'l. Ningú no és prou imbècil per deixar-se adolorir tota la vida, sense intentar canviar-ho. Tret d'Ella. Semblava invulnerable a la ràbia. Fins llavors, em va semblar que percebia en la Seva veu una mena de temor molt feble quan parlava. Però sembla que, passats uns quants dies des del primer, em faria entendre que pretenia trobar algú encara bondadós. Em va mostrar —tal com ara t'ho conto a tu, infaust lector— totes les cicatrius que havien marcat la Seva pell amb el pas del temps, que en vista d'això havia estat salvatge i

brutal. Així que no havia estat equivocat. Em vaig adonar que era veritablement benèvola —mentre un núvol desbordant de desassossec i intranquil·litat es formava en el meu si. Però la barbaritat d'aquesta experiència, i malgrat les diverses contusions que havia estat cobrant, mai no va atrevir-se a tornar-s'hi amb les mateixes armes, que de ben segur al cap i a la fi haurien estat una calamitat. El que inicialment havia estat un joc, es va convertir aviat en una necessitat, i més endavant en un compromís.

CAPÍTOL 6

Tot això no vol dir pas que li manqués gens de caràcter, perquè encara que fos ingènua no era d'un ànim ni feble ni tímid. Certament, en això no va recordar-me el nen que jo devia ser alguna vegada. Que cada cop s'albirava menys des de la distància. Ella era, en canvi, lluitadora com rebel, encara que hagués perdut sempre el Seu combat contra el Mal. Tot i així, mai no va deixar d'intentar-ho, perquè, en veure aquell dolor en mi —i el va descobrir tot just després de respondre les seves primeres paraules— va pretendre extirpar-lo amb tot el Seu afany. Serà ràpid explicar-te com va anar, m'estimo més no recrear-me en els detalls; però abans va transcórrer un temps realment preciós, i de cop i volta la vida va ser bonica, encara que tan sols va durar un segon.

Mai no me'n vaig enamorar. Però reconec que aquella capacitat innata de no ser mai abatuda, independentment

dels greuges que afectessin la Seva situació, era fascinant. Llavors, que al meu voltant s'havia estès indefinidament el caos, i la discòrdia provocava pertot arreu la frustració i la infelicitat, potser ja no em venia de gust causar més turments. A la vora de l'abisme, entre el buit i els plors, gronxant-nos, com retornant sense saber-ho a la innocència esgarriada, vivíem. Parlant per telèfon durant hores, discutint, fent l'amor —per què no?—, enraonant per sempre, a la recerca d'encomanar-nos el Bé i el Mal l'una a l'altre. En fi, un joc. Però, un entreteniment massa fàcil de confondre per no caure-hi.

Però tot això ha de quedar enrere, perquè, encara que tan sols fos un instant, la certesa que encara no havia desaparegut tota la bondat al meu voltant va resultar engegadora. I va semblar-me, així, que la raó per la qual havia estat perseguint el bé per exterminar-lo allà on fos i allà on anés, ja no era vàlida. El meu argument havia estat desarmat. I això representava, sens dubte, que la vida m'havia estat arrasada amb el meu propi foc pel fruit d'una confusió, per la conseqüència d'un error; que, en aquest cas, havia cercat incessantment la meva ruïna sense parar, ara que res no tenia cap sentit. Jo, que mai no hauria pres aquella decisió si hagués sabut que era plausible confiar en una altra ànima tan pura. Jo, que ho hauria donat tot per al més mínim, que em permetés comptar amb el que fos per poder seguir endavant, sense extraviar-me en el terror. Jo, que ara tenia molta por d'haver-me equivocat, i temia encara més haver-ho de reconèixer. I jo, que finalment no volia ser més jo. I,

just en aquell moment, si la ràbia ja m'havia abandonat, vaig recobrar-la de nou, reanimada i més poderosa que mai. Més devastadora, més dolorosa, més destructora que mai.

CAPÍTOL 7

Al cap d'un any, va anar-se'n. Les baralles van fer estralls en tot dos. Mai no he dit que jo fos gaire brillant, per això, quan va marxar, va ensenyar-me que havia perdut la lluita. El pitjor de tot no va ser no parlar-nos mai més, sinó que a força de molt insistir, suposo que al cap d'un temps, ella també va cansar-se de ser bona. Així doncs, ella també devia perdre. Darrerament m'han comentat que va amunt i avall semblant discòrdia i escampant disgustos. Diu mentides i esbombola secrets; ella mateixa deu haver patentat el seu propi estil de fer maleses. El dia que vaig sentir a dir que s'havia begut l'enteniment, vaig plorar durant hores. I des de llavors, crec que he estat mirant de refer-me d'aquella època. És clar que la gent no va dirigir-me la paraula mai més, però això no m'importa gaire. La gent continua fent-me angúnia i no crec que això arribi a canviar mai.

Tant de bo em compreguis, pacient lector, després de tot. Potser t'he retornat un pessic de bondat que algú et va prendre a canvi de malícia, però, a dir veritat, no era la meva intenció. I ara, potser si jo no fos jo —si fos algú altre—, et suplicaria que em disculpeïssis, perquè d'alguna manera pogués purgar tot això que em pesa tant al pit. Si jo no fos jo,

et demanaria que em consolessis, lector, amb un silenci que no ha d'acabar-se mai. Si jo no fos jo, em plauria de no haver estat mai qui sóc ara, i tenir un record més feliç del passat que cap cop no ha deixat d'atrapar-me. Si jo no fos jo, riuria més i arrugaria menys el front. Si jo no fos jo, tindria menys por de la vida i més de la mort. Si jo no fos jo, no m'agradaria ser-ho. Però si jo no fos jo, el món seria d'una altra manera i, les coses, diferents.

Ara, jo me'n torno cap a la meva habitació, que és on espero encendre el televisor i trobar-me algun reportatge interessant, un dia que em senti especialment susceptible. A tu et toca tornar entre la gent i preguntar-te si val la pena desaparèixer, a canvi d'una vida així, o quedar-te. Però pel que realment fa a tu, apreciat lector, he de confessar-te que no em fa gens de pena deixar-te, encara que senti enveja i em provoquis ràbia. Ni et vull perdre de vista, ni pretenc retenir-te. Si tu vols, pots abocar-te a la desesperació i engegar-te un tret. No ho sé. A mi, tan sols m'hauràs servit per confortar-me, i suposo que això és tot. I està bé. Ara m'és igual. Tant és. Mira dins del teu cor, a veure què hi trobes.

